

# РЕШЕНИЕ

№ 38189

гр. София, 05.10.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в**  
публично заседание на 21.09.2026 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Камелия Серафимова**

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Стела Спасова, като разгледа дело номер **4650** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.203 и сл. АПК, вр. с чл.284 от ЗИНЗС.

Образувано е по искова молба на О. О. Ц.- изтърпяващ наказание „ Лишаване от свобода“ в Затвор- [населено място] срещу ГДИН за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 3 000 евро вследствие на лошите условия в Затвор – [населено място]-липса на условия за ползване на тоалетна в достатъчно уединение в помещение по време на престоя му в Затвор- [населено място] в 7 група- от 26.09.2024 година до 26.11.2024 година и от 30.01.2025 година до 06.11.2025 година , ведно със законната лихва върху сумата, считано от 10.12.2025 година до окончателното изплащане на сумата.

В исковата молба се твърди, че в периода, в който е бил настанен в 7 група на Затвор- [населено място] санитарното помещение, състоящо се от тоалетна и мивка е отделено от килията само с преграда, висока около 1-1,50 м. без врата и в това състояние преградата стои много дълго време, всички служители са виждали състоянието на тоалетната, но не са предприели никакви действия. Посочва се още, че задоволяването на нуждите става в помещението, в което се намират и останалите лишени от свобода, като липсва каквото и да е било уединение и по този начин ищецът е поставен в унизително и нечовешко отношение. Иска се да бъде осъден ответникът по иска да заплати посочените суми. Претендират се и направените по делото разноски, в това число и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата.

В съдебно заседание, ищецът- О. О. Ц.,редовно и своевременно призован се явява и поддържа исковата молба на заявените основания. Наред с това, исковата му молба се поддържа от адвокат

М.,редовно упълномощена, която заявява претенция за присъждане на разноски, в това число и адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата. Съображения относно основателността на исковата молба развива в писмена защита.

Ответникът по иска- Главна дирекция“ Изпълнение на наказанията“ [населено място], редовно и своевременно призван се представлява от юрисконсулт В.,редовно упълномощена, която оспорва исковата молба по основание и размер по съображения, посочени в писмения отговор. Претендира заплащането на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор С. изразява становище за неоснователност и недоказаност на исковата претенция и моли да бъде отхвърлена. При условията на алтернативност, в случай че се приеме исковата молба за доказана, то да обезщетението да бъде в много по-нисък размер по справедливост.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От доказателствата по делото е установено, че ищецът О. Ц. е постъпил в Затвор- [населено място] на 22.08.2024 година – за изтърпяване на наказание-“ Лишаване от свобода“ за срок от една година, като е бил на територията на 7 група от 26.09.2024 година до 26.11.2024 година и от 30.01.2025 година до 06.11.2025 година, като е настаняван в спални помещения № 8,11 и 13.

От показанията на свидетеля И. изтърпяващ наказание „ Лишаване от свобода“ в Затвор- [населено място] е видно, че се познава с ищеца от месец май 2025 година, когато са го преместили в 7 група до 20.11.2025 година и в 7 група височината на стената на тоалетната е била 1,50-1,60 м., но няма точна представа, в средата на килията са се хранили, и ищецът е имал стомашни проблеми,като се е случвало по време на хранене да ползва тоалетната и даже един път се е изпуснал докато се хранили,а след това са имали доста сериозни разговори и много пъти ги чакал да отидат на каре, за да може да ползва тоалетната, било го е много срам, когато те са вътре той да ползва тоалетната, а тоалетната не е имала врата, като са правили опити да сложат пердета,завеси,но от Администрацията на Затвора са ги махали и е имало изкуствено създадено напрежение, защото ако някой трябва да ходи до тоалетната, другите са длъжни да му търпят миризмите, знае, че е търсил медицинска помощ заради проблемите, които е имал със стомаха, но винаги се връщал разочарован.

По делото са приложени всички събрани в хода на процеса доказателства, както и заверено копие на Затворническото досие на ищеца.

С оглед така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената искова молба за процесуално допустима, подадена от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от предявяване. Разгледана по същество, същата се явява частично основателна и доказана. Съображенията за това са следните:

В конкретната хипотеза, тъй като се претендират вреди от бездействие на ГД“ИН“ изразяващи се в неосигуряване на нормални условия, изразяваща се в липса на услови яза ползва на толатента в достатъчно уединение като, искът се разглежда по реда на чл.284 и сл. от ЗИНЗС и исковата защита следва да се реализира по реда на Глава 7 от [ЗИНЗС](#).

Разгледани на тази плоскост, предпоставките на специфичния иск за вреди по реда на чл [чл. 284, ал. 1 от ЗИНЗС](#) са - акт, действие и/или бездействие на специализираните органи по изпълнение на наказанията, с което се нарушава чл. 3 от ЗИНЗС настъпила, в резултат на нарушението неимуществена вреда в правната сфера на ищеца, която се предполага до доказване на противното по силата на въведената с разпоредбата на [чл. 284, ал. 5 от ЗИНЗС](#), оборима

презумпция, че неимуществените вреди се предполагат до доказване на противното.

Искът е осъдителен и с него се цели овъзмездяване на лишения от свобода вследствие на претърпени от него неимуществени вреди в резултат на нарушение на чл.3 от ЗИНЗС и отговорността на държавата се ангажира при доказано подлагане на изтезания, на жестоко, нечовешко или унижително отношение /чл. 3, ал. 1/, както при поставянето на лицата в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието "лишаване от свобода" или "задържането под стража" изразяващи се в липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждаят чувство на страх, незащитеност или малоценност /чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. По силата на [чл. 285, ал. 1 от ЗИНЗС](#), искът по [чл. 284, ал. 1](#) се разглежда по реда на Глава Е. от Административнопроцесуалния кодекс, а ал. 2 на текста сочи като ответници органите по чл. 284, ал. 1, от чиито актове, действия или бездействия са причинени вредите.

В настоящия случай на първо място, искът е насочен срещу надлежен ответник- Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията", която е юридическо лице и надлежен пасивно легитимиран ответник по иска. Това е така, защото съгласно чл.12 от ЗИНЗС, прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията". Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" е юридическо лице към министъра на правосъдието със седалище С. и е на бюджетна издръжка. Затворите, поправителните домове и областните служби "Изпълнение на наказанията" са териториални служби на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията"/ чл.12, ал.23 от ЗИНЗС. По силата на чл.16 от ЗИНЗС, Областните служби "Изпълнение на наказанията" обединяват, ръководят и контролират дейността на пробационните служби и арестите.

Нещо повече дори, съгласно чл.8 от ППЗИНС прякото ръководство и контролът върху дейността на местата за лишаване от свобода и пробационните служби се осъществяват от Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", а съгласно чл.7, ал.1 ,б. „а“ от ППЗИНС. Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" осъществява методическо ръководство и контрол по изпълнението на наказанията, наложени с влезли в сила съдебни актове, спазването на правата и задълженията на лишените от свобода; взаимодействието с органите на съдебната власт за привеждане в изпълнение на мярката за неотклонение задържане под стража, законосъобразността при прилагане на дисциплинарните мерки спрямо лишените от свобода, разпределението на времето на лишените от свобода, състоянието на жилищно-битовата база; настаняването и разпределението на новопостъпилите, работата на комисиите по [чл. 73 ЗИНЗС](#); освобождаването от местата за лишаване от свобода.

В конкретната хипотеза, от доказателствата по делото е видно, че ищецът е постъпил в Затвор- [населено място] на 22.08.2024 година като до 17.09.2024 година е бил в приемно отделение, а в периода от 26.09.2024 година до 26.11.2024 година и в периода от 30.01.2025 година до 06.11.2025 година на територията на 7 група.

В съответствие с чл. 40, ал.1 от ЗИНЗС наказанието лишаване от свобода се изпълнява чрез настаняване на осъдените в определени места за лишаване от свобода и подлагането им на поправително въздействие, а последното се осъществява чрез осигуряване на условия за

поддържане на физическото и психическото здраве и за уважаване на човешкото достойнство на осъдените, реализиране на включените в съдържанието на наказанието ограничения, ограничаване на отрицателните последици от действието на присъдата и вредното влияние на средата на осъдените, осигуряване на условия за упражняване правата на осъдените, организиране на трудови, възпитателни, образователни, спортни и други дейности. От своя страна, места за изпълнение на наказанието лишаване от свобода са затворите. В затворите, поправителните домове и затворническите общежития се настаняват осъдени на лишаване от свобода с влязла в сила присъда, включително и доведените в изпълнение на разпореждане на прокурор по [чл. 340, ал. 5 и чл. 354, ал. 7 от Наказателно-процесуалния кодекс](#). От своя страна, в чл. 25 от ППЗИНЗС е посочено, че основанията за настаняване в местата за лишаване от свобода са- приведени в изпълнение по съответния ред съдебни актове с наложено наказание лишаване от свобода или за вземане на мярка за неотклонение задържане под стража по реда на [Наказателно-процесуалния кодекс](#). Същите се съпровождат с информация за датата и обстоятелствата при задържането на лицето, както и със справка за съдимост.

В нормата на [чл. 3 от ЗИНЗС](#) е регламентирано, че осъдените не могат да бъдат подлагани на изтезания, на жестоко или нечовешко отнасяне, като в ал. 2 в три точки са посочени съставите на изтезания, жестоко или нечовешко отношение. Тази забрана е във връзка със забраната за мъчение или нечовешко отнасяне, установена в [чл. 29, ал. 1 от Конституцията](#), както и със забраната за изтезания, установена в чл. 3 от Европейската конвенция за правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). Следва да бъде посочено, че нееднократно ЕСПЧ е посочвал в решенията си, че в общия случай присъдите и тяхното изпълнение не попадат в хипотезите на чл. 3 от Конвенцията, стига неудобствата и страданията, с които те обикновено са съпроводени да не надминават необходимото за изпълнението им. В решенията си ЕСПЧ подчертава, че приложението на чл. 3 от Конвенцията изисква засягането да води до унижение, което надминава това, което обикновено съпътства наказанието лишаване от свобода. (т. 111 от решението по делото Н. срещу България; т. 134 от Решение по делото М. срещу България; т. 45 от Решението по делото Т. Т. срещу България).

От показанията на свидетеля – И. се установява, че по време на престоя му в 7 група тоалетната не е била оградена и не е позволявала достатъчно усамотение, ищецът е имал стомашни проблеми, като е имало напрежение в 7 група заради това, че се е налагало когато останалите се хранят, ищецът да ползва тоалетната, не е имало врата на тоалетната, която е била вътре в килията. Доказано е, че през време на престоя на ищеца в 7 група не е имало врата на тоалетната/ който факт се потвърждава от Приемо- предавателен протокол, представен от ответника и сочещ, че врати за тоалетните за 7 група са доставени на 10.12.2025 година, когато са доизградени и стените.

Що се касае до приложените снимки от страна на ответника по иска, видно от които е, че в помещенията, в които е обитавал ищецът е имало поставени врати, то настоящият съдебен състав намира тези снимки като представени само и единствено с цел защитната теза на ответника по иска, още повече, че едва на 10.12.2025 година са поставени врати на тоалетните в 7 група и от снимката, нахождяща се на лист 64 е видно, че има поставен календар за 2026 година, което сочи, че през исковия период липсват доказателства, тоалетната в 7 група да е осигурявала достатъчно уединение при ползването от страна на ищеца и на останалите лишени от свобода и същата снимка показва състоянието в 9 група, а на на в 7 група, където е пребивавал ищецът. Освен това, не е ясно кога са правени снимките и кои помещения са снимани, за да бъдат годно доказателство, че тоалетните са позволявали достатъчно уединение при ползването и. От Доклад с дата 25.03.2025 година на инспектор психолог Е. Д., съдържащ се в Затворническото

досие на ищеца е видно, че ищецът е бил напрегнат за отношенията в 7 група, което се потвърждава и от показанията на свидетеля за напрежение в групата. Твърдението на ищеца, че е имал храносмилателни проблеми е недоказано, въпреки показанията на свидетеля И., тъй като от приложените писмени доказателства и най-вече от Медицинската справка, приложена на лист 25 от делото е видно, че ищецът посещава редовно МЦ на Затвор- [населено място] без соматични оплаквания, за да получи таблетки Аналгин, Парацетамол и Ефизол, не е съобщавал за сериозни здравни проблеми и не е имал заболявания, които са налагали извеждането му за външен преглед или изследвания/ Справката е с дата 20.05.2026 година/

От Докладна записка от 27.02.2025 година главен инспектор Д. Г. признава, че в помещенията на 7-ма група е невъзможно лицата да задоволяват биологичните си нужди при разградена тоалетна и баня. Същата отбелязва, че още през 2017 година К. против изтезанията е дал препоръка да се отделят от всички страни санитарните възли на спалните помещения, а през 2021 година е констатирано от същия орган, че препоръките не са изпълнени, като ответникът по иска не ангажира доказателства да е предприел необходимите действия за осигуряване на достатъчно уединение при престоя на ищеца в 7 група при ползването на тоалетната, тоалетните в цялата 7-ма група, както и в спалните помещения, обитавани от ищеца, не са отделени от останалата част на килията с цялостна преграда - тоалетната не е имала врата, а нейните стени не са издигнати до тавана. В периода на престой в 7 група санитарното помещение, състоящо се от тоалетна и мивка, е отделено от килията само с преграда висока около 1 -1,60м без врата. В това състояние преградата стои много дълго време, а всички служители знаят и виждат това, но не предприемат необходимите действия. Шпионката на вратата на килията, разположена точно срещу тоалетната, допълнително създава неудобство при наблюдението на надзирателите от нея към тоалетната. В резултат на това при задоволяване на физиологичните си нужди, ищецът е лишен от възможност за достатъчно уединение - това нарушава правата му по чл.3 ЕКПЧ, чийто национален аналог е чл.3 ЗИНЗС, забраняващ унизително отнасяне и е непропорционална намеса в неговия личен живот по смисъла на чл.8 ЕКПЧ. Съответно ищецът е принуден да възприема задоволяването на физиологичните нужди на своите съкилийници, като едва ли е необходимо да се уточнява, че човек възприема не само с очите си, но и с други свои сетива. ЕСПЧ се е произнасял по такъв казус по делото „S. v. P.“ /App1.№ 17249/12. Решение от 15.12.2015 година - тоалетна в килията, която не е напълно оградена, с издигнати до тавана стени е положение, което лишава затворника от уединение при ползването ѝ, неоправдано нарушава правата му чл.3 и чл.8 по ЕКПЧ, като отхвърля възражението на полското правителство, че причиненото неудобство е незначително и осъжда Полша да заплати 1800 евро обезщетение за период от около година и половина. /т.3, 6, 9, 10, 31, 32,38, 39 и 45/. В §. 38 от същото решение, националните власти имат позитивно задължение и вътрешните тоалетни трябва да бъдат снабдени с пълно преграждане, достигащо до тавана. По т. 39 от Решението

ЕСПЧ посочва, че в тези килии затворникът е трябвало да ползва тоалетната в присъствието на други затворници и така е лишен от базово ниво на личен живот в ежедневието си. В същия смисъл е и § 241 от Решението на ЕСПЧ по делото Н. и други срещу България.

Установеният "системен проблем с невъзможността да се ползва тоалетната при достатъчно уединение, съдът приема за достатъчен да обоснове нарушение на чл. 3, ал. 2, вр., ал. 1 от ЗИНЗС поради липса на активни и ползотворни действия на затворническата администрация в осигуряване на достатъчно уединение при ползването на тоалетната от страна на ищеца, чието доказано наличие води до уронване човешкото достойнство, поражда чувство на страх, незащитеност и малоценност, като е достигнат и прагът на суровост за установяване на нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ, респективно чл. 3 от ЗИНЗС, тъй като наложеното наказание "Лишаване от свобода" не трябва да е свързано със стрес и трудности с интензитет, надвишаващ неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието.

Липсата на уединение при ползването на тоалетната от страна на ищеца не е свързано с неизбежната степен на страдание, присъща на наказанието "Лишаване от свобода", а безспорно го надхвърля и е в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с недостатъчните усилия на затворническата администрация по справяне с този системен проблем. Наличието му покрива елемент от състава по чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС, а именно други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Задължението за осигуряване на адекватни условия за изтърпяване на наказанието тежи върху пенитенциарната администрация, респективно същата следва да понесе неблагоприятните последици от неизпълнението му. Не може да се приеме, че, че липсата на уединение при ползването на тоалетната са "необходимо присъщи" на изтърпяването наказание "лишаване от свобода", а напротив, установява се третиране в отлика от обичайното ежедневие в местата за лишаване от свобода, което принизява човек, показвайки липса на уважение към условията, в които е поставен и неминуемо води до засягане на неговото човешко достойнство, респективно предизвиква чувство на страдание и малоценност, съвкупното въздействие на които достигат прага на суровост за нарушение по чл. 3 от ЕКПЧ, респективно чл. 3 от ЗИНЗС от подлагане на изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание, както в приетата през 1984 година Конвенция против изтезанията и други форми на жестоко нечовешко или унизително отнасяне или наказание, се приема, че терминът "изтезание" означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, за да се получат от него сведения или признания, за да бъде наказано за действие, което то или трето лице е извършило или в извършването на което е заподозряно, или, за да бъдат сплашвани или принуждавани, когато такава болка или страдание се причиняват от длъжностно лице или е тяхно подстрекателство или явно, или мълчаливо съгласие. Независимо, че няма все още общоприето определение на понятието "жестоко, нечовешко или унизително отношение", съгласно чл. 1, ал. 2 на Декларацията от 1975 г. "Изтезание представлява усложнена умишлена форма на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне или наказание". На практика за елементи на това отношение се приемат следните форми на физическо отнасяне: незаконосъобразни разпити, придружени с физическо насилие; кастрирането; осакатяване на женските полови органи; задържане в килии без осветление; недостатъчно храна или насилствено хранене; подлагане на биомедицински експерименти или даването на наркотици на задържани и затворници и др. В приетите под егидата на ООН през 1993 година Виенска декларация и програма за действие се приема, че изтезанията, чиито последици са унищожаването на човешкото достойнство и разрушаване на възможностите на жертвите да продължат живота и дейността си, са едно от най-отвратителните нарушения на правата на човека. Съгласно Конвенцията против изтезанията и другите форми на жестоко, нечовешко или унизително отнасяне, приета от Общото събрание на ООН на 10 декември 1984 год. и ратифицирана у нас с Указ 3384 на Държавния съвет на НРБ

терминът изтезание означава всяко действие, с което умишлено се причинява болка на дадено лице, за да се получат от него или от трето лице сведения или признания, да бъде то наказано за действие, което то или трето лице е извършило, или в извършването на което е заподозряно, или да бъде то или трето лице сплашвано или принуждавано, или по каквато и да е причина, основаваща се на каквато и да е дискриминация, когато такава болка или страдание се причиняват от длъжностно лице или от друго официално действащо лице, или по негово подстрекателство, или с негово явно или мълчаливо съгласие. В това определение не се включват болката и страданието, които се причиняват единствено от законни санкции и които са присъщи за тези санкции или настъпват случайно от тях. Друго разпространено определение е прието в Т. декларация на Световната Медицинска Асоциация от 1975 год. Според нея изтезанието е съзнателно, систематично или без определена последователност причиняване на физическо или душевно страдание, от едно или повече лица, действащи самостоятелно или по заповед на овластено лице, целящо да принуди друго лице да съобщи информация, да направи признание или с някаква друга цел. „Други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание“ означава всяко действие, с което умишлено се причинява силно физическо или психическо страдание или болка на дадено лице, когато такава болка или страдание се причинява от длъжностно лице или друго официално действащо лице или по негово подстрекателство, или с негово явно или мълчаливо съгласие. В това определение не се включват болката и страданието, които произтичат единствено от законни санкции и които са присъщи на тези санкции или настъпват случайно при тях.

Основно задължение на упражняващия ръководство и контрол върху дейността на местата за лишаване от свобода държавен орган е да следи и да предотвратява всяко унижаване на човешкото достойнство на лицата, чиято лична свобода е ограничена с наложеното им наказание. Според правната доктрина водещи при определянето на съдържанието на понятията „пряка и непосредствена последица“ са теорията за равноценността, според която един факт е причина за резултата, когато, ако този факт е липсвал, то резултатът не би настъпил, и адекватната теория, съгласно която причина са тези условия, които причиняват резултата нормално, типично, адекватно, а не по изключение.

В практиката на Върховния касационен съд, изразена в Решение № 81/27.1.2006 г. по гр.д. № 23/2005 г. на 4 гражданско отделение на ВКС, Решение № 129/25.07.2005 г. по гр.д. № 2439/2003 г. на същото отделение на ВКС и други е възприето разбирането, че „...непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат, а преки са тези, обосновават причинната връзка между противоправността на поведението на деликвента и вредите“. е налице причинна връзка по чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат. В конкретния случай, вредите, които се претендират са пряка и непосредствена последица от липсата на условия за уединение при ползването на тоалетната и ищецът не би претърпял негативни преживявания. Вредата е неблагоприятна последица, която накърнява правната сфера на едно лице. Вредите се делят на две големи групи: имуществени (материални) вреди и неимуществени (морални) вреди. Имуществените вреди накърняват имуществената сфера на лицата. Това са правото на собственост, ползване, строеж, сервитут, правото на надстрояване, пристрояване, подстрояване, различните субективни права на вземане, наследствени права и т.н. При договорната отговорност се носи отговорност за имуществени вреди. От своя страна, имуществените вреди се делят на претърпени загуби и пропуснати ползи. Претърпяна загуба е онази разлика в имуществото на лицето, която се получава след неизпълнение на задълженията на другата страна по договора и при нея се съпоставя наличното имущество на изправната страна по време на възникването на задължението и наличното имущество на страната след неизпълнението на задължението и тази разлика се нарича претърпяна загуба.

Пак в ТР № 1/15.03.2017 година на ВАС е посочено, че делата за обезщетения по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ са искиви производства, те се развиват по правилата на ГПК, доколкото материята не е уредена от АПК, и в тях страните могат да представят всички относими доказателства в подкрепа на твърденията си, да навеждат всякакви доводи в тяхна защита, да правят възражения и да се защитават с всички допустими от закона средства. И. на обезщетението от неопозволено увреждане не е и не може да се превърне обаче в средство за неоснователно обогатяване, поради което и съдът, спазвайки принципа на справедливостта и съразмерността, следва да присъди само и единствено такъв размер на обезщетение.

Незаконосъобразно действие, респективно незаконосъобразно бездействие на административен орган или длъжностно лице при или по повод административна дейност могат да бъдат само – фактическо/ материално действие/, което се предприема без правно основание – нормативен или административен акт, бездействие, изразяващо се в неизвършване на фактическо действие, което органът или длъжностното лице са задължени да извършат по силата на закона, бездействие на административен орган или длъжностно лице по негово задължение, произтичащо пряко от нормативен акт. Незаконосъобразно е всяко бездействие, представляващо неизвършване на фактически действия в противоречие с предписано от императивна норма задължение и бездействието е основание за отговорност, когато се изразява в неизпълнение на административни правомощия, възложени по силата на служебно или трудово правоотношение в държавна или общинска администрация. Преценката за наличието на бездействие следва да бъде направена след анализ на нормативно установеното задължение или възможност за действие. Задълженията като дължими фактически действия на конкретния административен орган следва да не са абстрактни, а конкретно регламентирани в Конституцията, в законовите и подзаконовите нормативни актове, за да е възможно да са отграничени, когато тяхното неизпълнение влече последиците на отговорността по чл.1 от ЗОДОВ/ респективно по чл.284 от ЗИНЗС/. Незаконосъобразното действие по смисъла на чл.1 от ЗОДОВ не може да бъде юридическо или правно действие, защото юридическото действие трябва предварително да бъде отменено като административен акт, за да е допустимо сезирането на съда с посоченото основание чл.1 от ЗОДОВ и чл.284 от ЗИНЗС.

Доказа се, че страданията, които е претърпял ищецът вследствие на невъзможността да ползва тоалетната в уединение и, намираща се в спалните помещения в 7-ма група, санитарните възли в килията не са изградени до тавана, и следва да се приемат за изцяло обосновани правните доводи на ищеца и цитираната от него съдебна практика на ЕСПЧ относно условието, преградните стени на санитарните възли в спалните помещения да са изградени до тавана. ЕСПЧ е приел също, че липсата на адекватен достъп до подходящи санитарни помещения повдига въпрос за позитивното задължение на националните власти да осигурят минимално ниво на уединение за лишените от свобода съгласно член 8 от Конвенцията (Szafranski v. P., 2015, §§37-41). При санитарно помещение, отделено с преграда, висока приблизително един до един и половина метра, от зоната за ежедневно ползване на килията, според съда такава близост и публично излагане се считат за неприемливи от хигиенна гледна точка, но също така лишават задържаните или лишения от свобода, използващи тоалетната от всякаква неприкосновеност на личния живот, тъй като той се намира по всяко време в ползването на другите затворници, седящи в леглата си, а също и на охранители, гледащи през шпионката на вратата (например, A. M. v. R., 2009, § 97; L. v. C., 2012, § 60). Съдът приема, че липсата на неприкосновеност на личния живот в резултат на откритостта на тоалетната зона или трудностите, свързани с възможността да се използва тоалетната в килията поради пренаселеност, са се отразили особено тежко на жалбоподателите, които страдат от конкретно заболяване. (M. v. R., 2008, § 124; Lonij v. C., 2014, § 76). По отношение на Достъп до санитарни помещения в пар. 241 по делото Н. и други срещу България, е посочено следното: "241. Що се отнася по-специално до достъпа до тоалетни, тоалетни чинии, поставени в ъгъла на килията и лишени от каквото и да било отделяне от жилищната площ или отделена от една преграда с височина от един метър или метър и половина е не само неприятно от хигиенна гледна точка, но и лишава задържаните от

възможността за използване на тоалетната в каквото и да било уединение, защото той или тя остава постоянно видима за другите лишени от свобода, седящи на леглата, а също и за надзирателите на затвора, гледащи през шпионката. Това може да се окаже особено тежко за лишените от свобода, страдащи от заболявания, които засягат храносмилателната им система. " Данните на ИСДВР за преграждане с текстилен параван, а освен това липсва и врата на санитарния възел, не водят до друг извод. Това е така, доколкото практиката на ЕСПЧ, цитирана от ищеца по този въпрос, обсъждана по-горе, е категорична в изискването за преградни стени на санитарния възел в килията до тавана, разбира се и врата, за да не се засяга не само правото на личен живот на лицето по чл.8 ЕКПЧ, но и за да не се наруши забраната по чл. 3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС за поставянето на лицето в унизително положение, нарушаване на човешкото достойнство. ЕСПЧ отбелязва, че според Европейския Комитет за предотвратяване на изтезания и нечовешко или унизително отношение и наказание, санитарно помещение, което е отделено само частично, не е приемливо в килия, заета от повече от един задържан СРТ/ inf /2012/ 13, §78 и 2-ри общ доклад СРТ/ inf /92 /3, §49. **Вътрешните тоалетни трябва да бъдат снабдени с пълно преграждане, достигащо до тавана** СРТ / inf /2015 /12, §74. Съгласно Европейските правила за затворите 19.3. Затворниците трябва да имат лесен достъп до санитарни помещения с добри хигиенни условия и съобразени с правото на лично уединение.

При санитарно помещение, отделено с преграда, висока приблизително един до един и половина метра, от зоната за ежедневно ползване на килията, според съда такава близост и публично излагане се считат за неприемливи от хигиенна гледна точка, но също така лишават задържания, използващ тоалетната, от всякаква неприкосновеност на личния живот, тъй като той се намира по всяко време в полезрението на другите затворници, седящи в леглата си, а също и на охранители, гледащи през шпионката на вратата. По отношение на достъп до санитарни помещения в пар. 241 по делото Н. и други срещу България, е посочено следното: "241. Що се отнася по-специално до достъпа до тоалетни, тоалетни чинии, поставени в ъгъла на килията и лишени от каквото и да било отделяне от жилищната площ или отделена от една преграда с височина от един метър или метър и половина е не само неприятно от хигиенна гледна точка, но и лишава задържания от възможността за използване на тоалетната в каквото и да било уединение, защото той или тя остава постоянно видима за другите лишени от свобода, седящи на леглата, а също и за надзирателите на затвора, гледащи през шпионката. Това може да се окаже особено тежко за лишените от свобода, страдащи от заболявания, които засягат храносмилателната им система." Следователно, въз основа на фактите и изложените правни съображения, е допуснато нарушение на правото на ищеца на личен живот по чл.8 ЕКПЧ. Освен това санитарният възел няма врата и има видимост от санитарния възел към надзирателите и към другите настанени в помещението, т.е. касае се и за публично излагане и поради това унижаване пред други лица, е нарушен и чл.3 ЕКПЧ, съответно чл.3 ЗИНЗС.

Практиката на ЕСПЧ, цитирана по този въпрос по-горе, е категорична в изискването за преградни стени на санитарния възел в килията до тавана, разбира се и врата, за да не се засяга не само правото на личен живот на лицето по чл.8 ЕКПЧ, но и за да не се наруши забраната по чл. 3 ЕКПЧ и чл.3 ЗИНЗС за поставянето на лицето в унизително положение, нарушаване на

човешкото достойнство.

Тези обстоятелства ежедневно са създавали на ищеца **дискомфорт**, като същите представляват поставянето му в унизителни и нечовешки условия. Органите, на които е възложено да осъществяват ръководство и контрол върху дейността по изпълнение на наказанието лишаване от свобода, са длъжни да осигурят на задържаните лица такива условия, които да не създават предпоставки за увреждане на физическото и психическото им здраве, нито на човешкото им достойнство. Неосигуряването им сочи на неизпълнение на вменено от закона задължение, което представлява бездействие от страна на органа, осъществяващ ръководство и контрол в местата за лишаване от свобода.

В резултат на това бездействие, в процесните периоди ищецът е претърпял множество неимуществени вреди, изразяващи се в причиненото му психическо страдание, значителен дискомфорт, накарняване на човешкото му достойнство и постоянно изпитвани притеснения, изпитвал е чувство на незащитеност и малоценност, които вреди следва да бъдат репарирани. Вредата е пряка и непосредствена последица от бездействието на длъжностни лица на ответника и се намира в причинна връзка с него. Преки са само тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат, т. е. които са адекватно следствие от увреждането. Непосредствени вреди са тези, които са настъпили по време и място, следващо противоправния резултат/. Не се доказва и наличие на причинна връзка между незаконосъобразното бездействие и твърдените вреди.

При определяне размера на обезщетението съдът намира, че следва да се съобрази с новите Решения на ЕСПЧ по дела, касаещи оплаквания за лоши условия в местата за лишаване от свобода, според които обезщетение, присъдено от националния съд, което се равнява на 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства е адекватно и не поставя под съмнение ефективността на производството за обезщетяване на вредите от поставяне в лоши условия на задържане. Едновременно с това в повечето случаи такова обезщетение би било достатъчно, за да обезщети вредите, произтичащи от нарушение на забраната за поставяне в лоши условия на задържане по смисъла на чл. 3 от Конвенцията. С други думи, указанията на Съда в С. относно размера на обезщетението за нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ са дадени алтернативно, а не императивно от 4 евро на ден, като съдът следва да прецени пропорционалността на обезщетението и тежестта на претърпените неимуществени вреди при избора между двете алтернативи - 4 евро на ден или на 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства при съобразяване на стандартите на ЕСПЧ по приложението на чл. 3 от Конвенцията, които налагат да бъде взето предвид кумулативното въздействие на условията, при които се изтърпява задържането или наказанието. В случая, претенцията е предявена не само поради наличие на липса на уединение, не и поради други лоши условия, което следва да бъде съобразено при определяне размера на обезщетението в смисъл, че пълният посочен размер на обезщетения от 4 евро на ден в най-новите Решения на ЕСПЧ е неприложим към настоящия случай. Този размер на обезщетение касае кумулативния ефект от различни аспекти на изтърпяване на наказанието, какъвто настоящият случай не е. С други думи и по аргумент от неизчерпателното изброяване на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода могат да касаят различни аспекти като липса на достатъчно жилищна площ, храна, облекло, отопление, осветление, проветряване, медицинско обслужване, условия за двигателна активност, продължителна изолация без възможност за общуване, необоснована употреба на помощни средства, както и други подобни действия, бездействия или обстоятелства, които уронват

човешкото достойнство или пораждат чувство на страх, незащитеност или малоценност. Кумулативно въздействие на множество неблагоприятни аспекти в случая не се твърди и не се установява по делото. При задължение за националния съд да съобрази кумулативния ефект от тези условия и безспорна установеност по делото на само едно от тях - липса на уединение при ползването на тоалетната, съдът приема, че не следва да присъжда препоръчания от ЕСПЧ стандарт от 4 евро на ден, а алтернативния - 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства. Това е така, тъй като присъденото обезщетение за претърпени неимуществени вреди от едни аспекти на изтърпяване на наказанието, не следва да се превръща в прекомерна санкция за затворническата администрация, която стриктно и при спазване на законовите си задължения и правомощия е осигурила на ищеца изтърпяване на наложеното му наказание при други благоприятни аспекти на тези условия, което също следва да се съобрази при преценката на кумулативното въздействие на тези условия.

Изложеното е основание за съда да определи размер на обезщетението под посочения от ЕСПЧ размер от 4 евро на ден, а именно и в алтернативния вариант от около 30% от присъждането на ЕСПЧ при сходни обстоятелства. В свои решения по дела *B. v. S.*, жалба № 25516/12, Решение по допустимост от 8 юли 2014 г. и *S. and others v. R.*, жалба № 41743/17 и 16 др., Решение по допустимост от 17 март 2020 г., ЕСПЧ приема, че обезщетение в размер на 30% от това, което той би присъдил, е адекватно за компенсиране на вредите от лоши условия за задържане в конкретния случай - в Русия. Съответно за справедлива база за размера на обезщетението се приема между 4 и 5, 3 евро на ден /така *B. vs S.*, жалба 25516/12, решение по допустимост от 08 юли 2014 г.; *D. vs H.*, жалба 5433/17, решение от 14 ноември 2017 г./, като посочената база е определена като справедлива за установено задържане в лоши условия в У., при съобразяване на жизнения стандарт за страната. В този смисъл и доколкото според статистически данни на Евростат минималните месечни възнаграждения в България се явяват по-ниски, средно с 40%, то отчитайки жизнения стандарт в България, за справедлив размер би следвало да се счита такъв между 1, 70 евро и 2, 25 евро на ден. В този смисъл е Решение № 1754 от 17.10.2022 г. по адм. д. № 350/2022 г. на Административен съд Пловдив.

Като аналог може да се използва и Решение на ЕСПЧ по жалба № 9835/11.02.2019 г. на Н. П., свързана с условията на изтърпяване на наказанието в Затвора Б. за периода от 17.11.2011 г. до 17.11.2016 г., т.е. 5 години, по която ЕСПЧ е присъдил обезщетение за имуществени вреди в размер на 10 800 евро, или 2160 евро на година, 180 евро на месец, 6 евро на ден). 30 % от 6 евро е 1.8 евро на ден или приблизително 4 лева дневно.

По данни от сайта на Български Х. Комитет с Решение от 21 юли 2020 година по делото Д. А. срещу България, Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) за пръв път прави оценка на въведените през 2017 година правни средства за защита срещу нечовешко и унижително отношение, произтичащо от най-ограничителния режим на изтърпяване на наказание в българските затвори - специалният режим, който се налага автоматично на всички осъдени на доживотен затвор по жалба на Д. А., който изтърпява наказание доживотен затвор от 2013 година. За неблагоприятните условия на изтърпяване на наказанието в периода от 2013 г. до м.април 2018 г. националният съд присъжда обезщетение за неимуществени вреди за нарушение на чл. 3 от ЕКПЧ, респ. чл. 3 от ЗИНЗС, в размер на 1000 лева ЕСПЧ отбелязва, че размерът на присъденото обезщетение - 1000 лева за нарушение, продължило четири години и половина, е в пъти по-нисък от този, който той е установил в практика си по сходни случаи. Във връзка с това, ЕСПЧ присъжда на жалбоподателя допълнително обезщетение в размер на 6 000 евро. Това обезщетение се равнява приблизително на 3.65 евро на ден (при период от 4 години и половина).

С Решение от 4 юни 2020 г., Европейският съд по правата на човека (ЕСПЧ) постановява три осъдителни решения срещу България по делата Ч. и К., Й. и Д. и И. и други (*A. nos. 2727/19 and 6 others*), образувани по единадесет жалби на лишени от свобода, като по всички намира нарушение на член 3 от Конвенцията за престоя на жалбоподателите в пенитенциарните заведения в различни периоди между 2011 и 2018 г. Присъденото от ЕСПЧ обезщетение е общо

68 600 евро, което също представлява приблизително малко над 6000 евро на човек и потвърждава стандартите на Съда в С..

Съгласно чл. 52 от ЗЗД съдът определя размера на обезщетение по справедливост. Съобразно задължителните указания, дадени в т.ІІ от ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие. То е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид от съда при определяне размера на обезщетението. Справедливият размер на обезвредата следва да почива на обективни критерии и да бъде адекватен от претърпените вреди. Обезщетението трябва е съразмерно с вредите и да отговаря, както на конкретните данни по делото, така и на обществените представи за справедливост. В съдебното производство по присъждане на обезщетение посочените неимуществени вреди следва да намерят материален израз, който законът в нормата на чл. 52 ЗЗД определя "по справедливост", макар неимуществените вреди да нямат стойностно изражение и да не подлежат на аритметично изчисляване.

Настоящият съдебен състав намира, че размерът на обезщетението следва да бъде в размер на 2 евро на ден наполовина от посочения от ЕСПЧ размер от 4 евро на ден и би бил справедлив за претърпените от ищеца неимуществени вреди от нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС, за периода 26.09.2024 година до 26.11.2024 година и от 30.01.2025 година до 06.11.2025 година при доказан престой на ищеца в неблагоприятни условия за изтърпяване на наказанието поради липса на достатъчно уединение при ползването на тоалетната по 2 евро на ден за посочения в исковата молба период от 343 дни или общо в размер на 686 евро, като искът е доказан до този размер, а за разликата над този размер до предявения от 3000 евро следва да бъде отхвърлен.

**По иска за заплащане на законната лихва върху обезщетението от предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата .**

**Задължението за лихва има акцесорен характер и следва съдбата на главното вземане, но се претендира законната лихва от 10.12.2025 година до окончателното изплащане на сумата, която е мораторна лихва за забава, а не законна лихва, а наред с това , началният момент е от дата 10.12.2025 година ,който е извън исковия период и наред с това липсва покана до ответника за заплати посочената сума, и след неизпълнение на това задължение да се дължи такава. Настоящият съдебен състав намира този иск за неоснователен и недоказан.**

В т.4 от ТР №3/2004 година на ОСГК на ВКС е посочено, че при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане, е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожавемите административни актове, при нищожните – това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи – от момента на преустановяването им. Това е така, защото началният момент на забавата за плащане на обезщетение за вреди от незаконни актове на администрацията, съответно на задължението за плащане на законна лихва, е моментът на влизане в сила на решението за отмяна на административния акт, тъй като тогава се счита завършен фактическият състав на имуществената отговорност по [чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди](#).

**В ЗОДОВ и ЗИНЗС няма изрична правна норма ,която да сочи на дължимост на мораторна лихва върху обезщетението,при което следва да намери приложение нормата на чл.86 от ЗЗД. В съответствие с разпоредбата на [чл. 86, ал. 1 от ЗЗД](#) във вр. с [чл. 84, ал. 2 от ЗЗД](#) и в конкретната хипотеза налице е безсрочно задължение, за което длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора/ РЕШЕНИЕ № 16917 ОТ 17.12.2013 Г. ПО АДМ. Д. № 2366/2013 Г., ІІІ ОТД. НА ВАС, и Решение № 667 по гр. д. № 1816 за 2008 г. на І ГО/ като изпадането на длъжника в забава да изплати обезщетението по чл.1 от ЗОДОВ е обусловено от отправянето на покана до него преди предявяването на иска,тъй като няма**

определен срок, в който следва да заплати определената парична сума като обезщетение. Това разрешение е напълно съответно на тълкуването, дадено в ТР № 3 по гр. д. № 3/95 г. на ОСГК относно момента, от който се дължи лихва върху обезщетение. Съгласно т. 4 от цитираното Тълкувателно решение, вземането за обезщетение става изискуемо от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт или от преустановяване на действията и бездействията. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва, но само и единствено, ако същият е бил надлежно поканен да заплати полагащото се обезщетение и въпреки отправената покана, не е заплатил обезщетението.

С оглед изхода на спора, претенцията на ищеца за заплащане на направените разноски е частично основателна.

В конкретния случай, ищецът е внесъл следващата се държавна такса в размер на 5,11 евро като е представляван от адвокат, който е осъществил безплатна правна помощ по реда на чл.38 от Закона за адвокатурата, сочещ, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз може да оказва безплатно адвокатска помощ и съдействие на- лица, които имат право на издръжка, материално затруднени лица, роднини, близки или на друг юрист. В случаите по ал. 1, ако в съответното производство насрещната страна е осъдена за разноски, адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на адвокатско възнаграждение. Съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати. В чл.36 от Закона за адвокатурата е визирано, че адвокатът или адвокатът от Европейския съюз има право на възнаграждение за своя труд. Размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента. Този размер трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа, а по аргумент от алинея трета -при липса на договор, по искане на адвоката, адвоката от Европейския съюз или клиента адвокатският съвет определя възнаграждение съгласно Наредбата на Висшия адвокатски съвет за заплащане на адвокатската работа в конкретния случай, цената на иска е 3000 ЕВРО, като полагащото се възнаграждение съгласно чл.8,ал.1 от Наредбата за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2. От своя страна, съгласно чл.7,ал.2,т.2 от Наредбата- при интерес от от 1000 до 10 000 лева- 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева и полагащото се възнаграждение възлиза на 453,39 евро, като съобразно с уважената част от иска на адвоката следва да се присъди адвокатско възнаграждение в размер на 103,68 евро. Съдът не обсъжда наведеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като такова не е изплатено, а се определя от съда в хипотезата на чл.38,ал.3 от ЗА.

Претенцията на ответника по иска за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване, тъй като при частично уважаване на иска не е предвидена възможност за заплащане на ответника на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не следва да му се присъжда. Разпоредбите на чл. 286, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС, тълкувани в тяхната взаимовръзка, се явяват специални по отношение на общите разпоредби на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ и чл. 78, ал. 8 ГПК, във връзка с чл. 144 АПК и чл. 143 АПК. Липсата на изрична уредба в ЗИНЗС, която да предвижда отговорност на ищеца за заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника при пълно или частично отхвърляне на иска/исковете му, означава, че такова не се дължи.

Воден от горното и на основание чл.203 АПК,вр.с чл.284 и сл. от ЗИНЗС, Административен съд София-град

**Р Е Ш И :**

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА О. О. Ц.- ИЗТЪРПЯВАЩ НАКАЗАНИЕ – ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА В ЗАТВОР- ГР. С. СУМАТА ОТ 686 ЕВРО - ПРЕДСТАВЛЯВАЩА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ ПРИ ИЗТЪРПЯВАНЕ НА НАКАЗАНИЕ „ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА „ В ЗАТВОР- ГР. С., изразяващи се в поставянето на ищеца в КИЛИЯ, КОЯТО НЕ ПОЗВОЛЯВА УЕДИНЕНИЕ ПРИ ПОЛЗВАНЕ НА ТОАЛЕТНАТА за период от 343 дни- ОТ 26.09.2024 ГОДИНА ДО 26.11.2024 ГОДИНА И ОТ 30.01.2025 ГОДИНА ДО 06.11.2025 година.

ОТХВЪРЛЯ ИСКА НА О. О. Ц., ИЗТЪРПЯВАЩ НАКАЗАНИЕ „ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ В ЗАТВОР- ГР. С. СРЕЩУ ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“-ГР.С. ЗА ЗАПЛАЩАНЕ НА ОБЕЗЩЕТЕНИЕ ЗА ПРЕТЪРПЕНИ ОТ НЕГО НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ ВСЛЕДСТВИЕ ЛИПСА НА ДОСТАТЪЧНО УЕДИНЕНИЕ ПРИ ПОЛЗВАНЕТО НА ТОАЛЕТНАТА ЗА ПЕРИОДА 26.09.2024 ГОДИНА ДО 26.11.2024 ГОДИНА И ОТ 30.01.2025 ГОДИНА ДО 06.11.2025 година ЗА РАЗЛИКАТА над 686 евро до предявения размер от 3 000 ЕВРО, ведно с МОРАТОРНА ЛИХВА ЗА ЗАБАВА ЗА ПЕРИОДА ОТ 10.12.2025 ГОДИНА ДО ОКОНЧАТЕЛНОТО ИЗПЛАЩАНЕ НА СУМАТА.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ – ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА О. О. Ц. – ИЗТЪРПЯВАЩ НАКАЗАНИЕ“ ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА“ В В ЗАТВОР – ГР.С. СУМАТА ОТ 5,11 евро- ВНЕСЕНА ДЪРЖАВНА ТАКСА.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“ ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА АДВОКАТ Д. М. АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ ПО РЕДА НА ЧЛ.38,АЛ.3 ОТ ЗАКОНА ЗА АДВОКАТУРАТА В РАЗМЕР НА103,68 евро. СЪОБРАЗНО С УВАЖЕНАТА ЧАСТ ОТ ИСКА.

ОТХВЪРЛЯ ИСКАНЕТО НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ“ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА“-ГР. С. ЗА ПРИСЪЖДАНЕ НА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ТРИЧЛЕНЕН СЪСТАВ НА АСГГ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.285,ал.2 от ЗИНЗС.

СЪДИЯ:





